

PATRIK GREGUREC

SLICE OF LIFE

Počeo svoj kazališni rad u sisačkoj avangardnoj kazališnoj grupi *DASKA*. Piše dramske tekstove, radi kao *freelance* dramaturg i adaptira druge umjetnosti za kazalište. Radi dramaturgiju na nekoliko višestruko nagrađivanih predstava za djecu, na kojima je suautor teksta. Radi dramaturgiju plesnih predstava i dramatiizira prozu za emisiju Radio roman Dramskog programa Hrvatskog radija. Piše tekstove o

kazalištu, filmu, romanima i stripovima za časopis Kazalište, Hrvatski filmski ljetopis te portal Kritika HDP.

Godine 2022. dobitnik nagrade Goran za mlade pjesnike za poemu *Špaga*. Dobitnik nagrade *Marul* za dramaturgiju, 2024 godine. Asistent na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu.

LIKОВИ:

SAMANTA

PROVALIJA

DOMINIK

BAKIN GLAS

SESTRIN GLAS

PRAVI MOMAK

JADRANKA

MLADA DJEVOJKA

Provalija čisti bazen na povišenoj terasi.

Samanta leži na ležaljki pored njega.

SAMANTA: Danas nema ništa sunca. Jelda?

PROVALIJA: Molim?

SAMANTA: Danas nema ništa sunca.

PROVALIJA: A, da.

SAMANTA: Da, nema ga.

PROVALIJA: Deveti je mjesec.

SAMANTA: Pa što onda. Sunca bude i u 12. mjesecu.

PROVALIJA: Možda u Australiji.

SAMANTA: Mene si našao zajebavat?

PROVALIJA: Ja sam tu samo da čistim bazen.

SAMANTA: Ispričavam se na jeziku.

PROVALIJA: Kojem jeziku?

SAMANTA: Rekla sam: „zajebavat.“ Evo i sad opet. Pa nismo mi prijatelji da se ja tako razgovaram s tobom. Vama.

PROVALIJA: Vama? Ja sam samo jedan.

SAMANTA: Nemojte tako o sebi, samo jedan, samo jedan, puno je to... Više od ni jedan.

PROVALIJA: Zapravo sam bliže nečemu što je između nula i jedan...

SAMANTA: Između nula i jedan najveća je razlika. To si htio reći.

PROVALIJA: Znači, na ti smo.

SAMANTA: Jesam pogodila?

PROVALIJA: Da, pogodila si.

SAMANTA: Kako sam ja to mogla pogoditi?

PROVALIJA: Ne znam.

SAMANTA: Razlika u godinama između nas je – bar deset.

PROVALIJA: Ja imam 19.

SAMANTA: Ohohohoho! Onda je razlika 25 godina!

PROVALIJA: Gotov sam.

SAMANTA: Tamo ti je ostao još jedan listić.

PROVALIJA: Ma to je samo jedan listić.

SAMANTA: Što ako mi zapne u ustima? Što ako skočim u bazen i dok izlazim baš taj listić, on mi zapne u ustima i ja se skoro ugušim?

PROVALIJA: Nećete valjda skočiti u hladan bazen. Još nema ni sunca.

SAMANTA: A sad sam ja odjednom dvije? Ili tri – vi? Hoćeš reći da sam se udebljala?

PROVALIJA: Ma ne, nego, automatski vi – ti – uostalom kako bi ja to mogao znati jeste li se udebljali –

SAMANTA: Kako si ti dobro odgojeno dijete –

PROVALIJA: Jer prvi put te ovako dobro vidim.

SAMANTA: Hm.

PROVALIJA: Mislim... inače ste vi i vaš muž negdje drugdje, mislim vaš muž je –

SAMANTA: Meni je nevjerovatno kako nas dvoje, ti i ja, toliko različiti po godinama, a možemo misliti na istu stvar.

PROVALIJA: Ma to je neka poslovice, razlika između nule i jedinice je –

SAMANTA: Ne mislim na to.

Samanta prilazi Provaliji.

PROVALIJA: Kako se osjećaš?

SAMANTA: Kako se... osjećam?

PROVALIJA: Kako se osjećaš Samanta?

SAMANTA: Kakvo je to glupo pitanje? Jesi ti glup?

PROVALIJA: Nisam glup, vidim da se sunčaš, u badiću, dok ja čistim bazen, i dok nema sunca.

SAMANTA: Onda možeš pretpostaviti kako se osjećam.

PROVALIJA: Mogu pretpostaviti, ali ne mogu znati dok mi ne kažeš.

SAMANTA: Joj, e, nisam mislila, ja sam nešto krivo shvatila, oprost, to je bio nesporazum, kako te plaćamo?

PROVALIJA: Nisi mi odgovorila.

SAMANTA: Jel' ti on daje na ruke ili ti se to automatski – ako je automatski, hvala ti – vama – hvala na vašem radu, ja ću sada u kuću, moram – moram popit malo vina, ionako vani nema sunca.

Samanta ustane.

Provalija krene vaditi listić iz bazena.

PROVALIJA: Prelako odustaješ od sebe Samanta.

SAMANTA: Što si rekao?

PROVALIJA: Prelako odustaješ od sebe.

SAMANTA: Čula sam. Ali... ne znam što to...
Znači, hoćeš čašu vina?

Provalija se nasmije.

SAMANTA: Glupane. Ne vjerujem da mi sere klinac koji čisti bazen. Ja imam troje djece, posao kakav ti ne možeš ni zamisliti, i – i muža imam eto. Ja sam sve što sam trebala napraviti – napravila. A ti ne možeš ni bazen očistiti kako treba. Ja sam sretna. Znaš, ja sam sretna. Eto kako se osjećam. I još se osjećam kao da si ti upravo dobio otkaz. To nije samo osjećaj. Dobio si otkaz. Idi doma.

PROVALIJA: Uvrijedio sam te.

SAMANTA: Idi doma!

Provalija vadi listić iz bazena.

PROVALIJA: Ako si sretna, zašto onda pokušavaš ispuniti svoju White Lotus-za malograđane fantaziju? Evo ti listić.

SAMANTA: Ja ne znam što je White Lotus.

PROVALIJA: Samanta... molim te.

SAMANTA: Pa što? Ja si ne mogu zaželjeti m-m-mmmmladog mesa? To je moje pravo. Moje puno pravo je da sa sobom radim što god hoću. Pa i s kincem koji čisti bazene.

PROVALIJA: A muž? Djeca? Posao? Sve to bi bacila u vodu zbog klinca koji čisti bazene? Kako znaš kakav sam ja i od kud sam i tko su mi prijatelji?

SAMANTA: Istina, nemam iskustva s ovime...

PROVALIJA: Ni ne izgledaš mi kao da to inače

radiš.

SAMANTA: Uostalom, tko ih jebe.

Samanta izlazi, vraća se s bocom vina. Pije iz boce.

SAMANTA: Robert je s kurvama, znam to, s kurvama je ali ne znam jel ih plaća. Tri su mi priznale osobno, moje bivše prijateljice, a ima ih još bar šest, pa on je izgleda neodoljiv. Hvali se sinovima da je bio s više žena nego ikad, otkad se oženio za mene. Nikad preda mnom. Mihael mi to sve kaže. On je gej. Ali neće to nikad priznat. Ide u lov sa starim kao i druga dvojica. Idu u lov pa onda jebu kurve. Ne znam jel ih plaćaju. Ne znam jel ih Mihael stvarno jebe. U stvari sigurna sam da se natjera. Da, natjera se. Sve za tatu. Jesi znao da postoje farme jelena?

PROVALIJA: Pa... pretpostavljam da postoje. Zbog butina.

SAMANTA: Ne za hranu. Šopaju te jadne životinje s nekim kemikalijama od kojih im rastu ogromni rogovi. Preveliki, neprirodni. Imaš na internetu snimke, kako nisi vidio? Uzgajaju ih takve i onda ih puste u šumu. I onda Robert i Mihael i kompanija ubijaju te jedva prave životinje i hvale se s rogovima. Veliki jelenji rogovi trebaju biti simbol dugog trajanja u divljini, ponos jelena koji privlači ženke, znak plodnosti i oružje za borbu. Ovako je samo komad plastike koji visi po zidovima. Osjećam se kao komad plastike.

PROVALIJA: Znaš što, daj ti meni ipak gutljaj.

SAMANTA: Mihael jedini razgovara sa mnom. Druga dvojica samo traže pare i čame doma. Oni ne izlaze, samo pričaju o

dionicama, o NFT-jevima i kriptovalutama i troše moj novac na pizdarije. Na pizdarije koje ne postoje. Na digitalnog aligatora koji izgleda kao da ga je nacrtao pedofil i na dionice ženskog donjeg rublja. Mihael jedini razgovara sa mnom jer je jedini od njih pametan. Zna da je na mene prepisano pola. Ne voli me. Nitko me ne voli.

PROVALIJA: Što radiš na balkonu?

SAMANTA: Htjela sam uhvatiti malo sunca.

PROVALIJA: Nema sunca.

SAMANTA: Ima dovoljno. Nisam ja mogla znati da će biti oblačno. Baš danas. Čekala sam da napokon odu ubijati plastične jelene i jebat plastične kurve. Nisam htjela da me vide. Nisam znala da će biti oblačno. Nisam znala da ćeš ti doći.

PROVALIJA: Znači, htjela si tu dolje, između palmi? Teško bi bilo pogoditi baš između, na beton. Visoko je. Što da te odnijelo na palmu? Od palme do betona nema ni približno dosta. Bilo bi samo bolno. Završila bi na plastičnoj palmi i onda bi te vatrogasci skidali.

SAMANTA: Da se ova zgrada zapali, smrdjelo bi na rak.

PROVALIJA: Hoćeš onda skočiti?

SAMANTA: Neću sigurno dok si ti tu.

PROVALIJA: Ma u bazen sam mislio.

SAMANTA: U bazen?

PROVALIJA: Rekla si da želiš skočiti ali da nije još sve čisto. Evo posljednjeg listića.

SAMANTA: Ali nema sunca. Smrznut ću se.

PROVALIJA: Ti ćeš skočiti i ovako i onako. Što dalje možeš.

SAMANTA: Možda je bolje skočiti u hladni bazen nego s balkona.

PROVALIJA: Misliš?

Samanta prevrće listić između prstiju.

SAMANTA: Možda je bolje otići autom nego u vjetar...

Provalija ode na proscenij. Zatim duboko udahne i izdahne. Počinje se svlačiti – skida majicu i pogledava iza sebe, prema Samanti.

Samanta ustaje i odlazi do ograde balkona. Gleda dolje. Provalija skida hlače i pogledava prema Samanti.

Samanta se okrene prema bazenu i napravi nekoliko koraka. Samanta stoji između bazena i balkona, stavi listić u usta i ljutito ga žvače, proguta. Promrzne ju.

SAMANTA: Brrrrrrr...

Samanta uzima bocu vina i odlazi.

Provalija se nastavi razodijevati, do gaća. Otvara aktovku. Iz aktovke vadi i oblači: crne hlače, crnu majicu, srebrni plašt preko toga i crne cipele.

Provalija izlazi.

Provalija se vraća, nosi stol, postavlja stol na scenu. Provalija izlazi.

Provalija se vraća, nosi dva stolca, postavlja stolce za stol, jedan nasuprot drugog. Provalija izlazi.

Provalija se vraća, gura zid. Na zidu su astrološke karte, nekoliko polica s knjigama i

umjetnost inspirirana astrologijom: grafike, slike i skulpture. Postavlja zid u dubinu scene.

Provalija iz aktovke vadi bunt papira i stavlja ih na stol. Provalija sjeda za stol, uzme nekoliko papira, raširi ih po stolu i pregledava ih.

Ulazi DOMINIK.

DOMINIK: Gospodin Niko? Jesam na pravom mjestu?

PROVALIJA: Níko.

DOMINIK: Oprostite, mislio sam da je to kao umjetničko ime – Nitko.

PROVALIJA: Niko. A ti si Dominik. Malo si nervozan.

DOMINIK: Pa... kako ne bi bio... mislim... vi vidite budućnost, vi mi možete reći kad ću umrijeti. Svatko bi bio malo nervozan.

PROVALIJA: Onda si na krivom mjestu, ja nemam pojma o budućnosti.

DOMINIK: Pa što ne predviđa budućnost, horoskop i to... *woo – woo. Fuck* oprostite, nisam tako mislio – obećao sam joj da ću biti pristojan – još jednom oprostite.

PROVALIJA: Dominik, ajde molim te, budimo na ti.

DOMINIK: Ok. Ti. Níko. Ok. Ovaj... što sad? Da ja odem? Ako sam te uvrijedio, ja se stvarno evo još jednom –

PROVALIJA: Sjedni. Slobodno.

Dominik sjedne.

DOMINIK: Već sam se skroz zbunio, a još nismo ni počeli.

PROVALIJA: Kako znaš da nismo počeli?

DOMINIK: Nemoj jebat!

PROVALIJA: Šalim se. A ti imaš nešto protiv astrologije? Čudno mi je to, ljudi inače dolaze ovdje... pa... opušteni.

DOMINIK: Gle, ja ti nemam pojma o tome. Moj pedigre su Vidoviti Milan i – ovo među nama – tu i tamo neki članak kad sam trebao nešto zbarit. I sad sam u sličnoj situaciji, ali opet malo drugačijoj.

PROVALIJA: Aha. Ali ne bavim ti se ja ljubavnom magijom. Za to odi kod Melisse Kraljice Ljubavi, mogu ti dat broj i sve.

DOMINIK: Ne, ne, ne. Ja već jesam s tom curom. Dugo smo zajedno. I volim je.

PROVALIJA: To je lijepo.

DOMINIK: Ona me poslala tebi. Ne tebi, nego bilo kome. Rekla je da... da trebam biti malo otvoreniji. Reci mi, nisam valjda neki škorpion?

PROVALIJA: Tebe astrologija uopće ne zanima. Nemam što raditi s tobom.

DOMINIK: Daj ajde, ne mogu se vratit doma praznih ruku.

PROVALIJA: Reci curi da sam ti prorekao da ćeš upoznati visokog zgodnog crnog mladića.

DOMINIK: Uostalom, na tebi je da me zainteresiraš.

PROVALIJA: Na meni?

DOMINIK: Pa nije astrologija pizza. Da svi znaju što je i od čega je. Tvoja je dužnost da mi

objasniš. (*Izvadi novčanik.*) Evo, stotka.

PROVALIJA: 200 Eura.

DOMINIK: Ali na stranici piše 100.

PROVALIJA: 200 Eura.

DOMINIK: Znao sam da sam te uvrijedio...

Dominik izvadi iz novčanika još 100€ i stavi na stol.

PROVALIJA: Pozamašan novčanik, sat, sve nešto fino, uglancano... čime se ti baviš?

DOMINIK: Šta, to mi ne piše u zvijezdama?

PROVALIJA: 300 eura.

DOMINIK: Sorry, sorry, evo.

Dominik izvadi još 100€.

DOMINIK: Ja se bavim... ja sam odvjetnik. A, reci mi, ovi papiri – ove crte, čiča gliše, krugovi, jesam to isto ja?

PROVALIJA: Sunce u vagi, mjesec u škorpionu, podznak u lavu, još i odvjetnik. Pa ti mene ne trebaš, ti si riješen.

DOMINIK: Znao sam da sam neki škorpion.

PROVALIJA: Ne postoji dobar ni loš znak. I nitko nije samo jedan znak. Isto kao što nitko nije samo jedna osoba. Ako ćemo prema Suncu, ti si vaga. Gle ovo – to je crtež tvoje natalne karte. To je slika neba u trenutku kada si se rodio. Tri najvažnije stvari u astrologiji su sunce, mjesec i podznak. Sunce je ono što ti jesi i što izlazi iz tebe i drugi vide htio ili ne htio. Dakle, kada si se rodio, Sunce je bilo u sazviježđu koje nosi ime

„Vaga“. Sva imena su simbolička. U tvom slučaju, vaga simbolizira veliko zanimanje za pravdu i urođenu vještinu za sklapanje dogovora. Znači, odvjetnik – ima smisla.

Vaga je zračni znak, znakovi su podijeljeni po četiri elementa. Zračni znakovi su intelektualni, i djelovanje im se bazira na komunikaciji.

DOMINIK: Sviđa mi se ovo.

PROVALIJA: Sunce u vagi... a mjesec ti je u škorpionu.

DOMINIK: Neću ništa reći ovaj put.

PROVALIJA: Sunce je sve što se vidi, a mjesec je sve što se ne vidi. Škorpion je vodeni znak. Generalno, vodeni znakovi su intuitivni, i imaju duboko razumijevanje emocija. Barem potencijal za to. Jedino, što je dublja voda to dublje možemo potonuti. A škorpion je ona najdublja voda u mraku gdje svijetli samo ono što te hoće pojesti.

Taj znak se bavi umiranjem i ponovnim rađanjem. Uranjanjem i izranjanjem. Drugi znakovi žele promijeniti svijet, učiniti ga boljim za sebe ili za druge. Žele svim silama nadići ili zaboraviti smrt. Škorpion vidi i prihvaća svijet takvim kakav jest. I gleda na smrt kao na materijal s kojim se može raditi. On zakopava tajne samo u zaboravljenom pijesku prehistorijskog dna. Ogroman emocionalni kapacitet koji je teško kontrolirati.

DOMINIK: Škorpion zvuči kao superheroj.

PROVALIJA: Pa, mjesec u škorpionu je možda najtužniji superheroj ikad.

DOMINIK: Ja nisam tužan.

PROVALIJA: Normalno je da ljudi koji nisu tužni izjavljuju da nisu tužni.

DOMINIK: Imam super vezu, odane prijatelje, normalne roditelje, sjajan – sjajan posao, dobro još samo moram položiti pravosudni ispit pa je i to riješeno – ali osim toga – imam sve – sve – sve – imam. Zašto bi bio tužan?

PROVALIJA: Ne znam, reci ti meni.

DOMINIK: Oooo čovječe! Kad sam se rodio, nebo je bilo malo nakrenuto na desno, pa sad moram bit tužan.

PROVALIJA: Ne kažem da je predodređeno da budeš tužan, nego... recimo da vodeni mjesec lakše plače. Samo to.

DOMINIK: Dobro, jel možemo dalje?

PROVALIJA: Može.

DOMINIK: Što je sljedeće, onaj... ispodznak?

PROVALIJA: U stvari još jedna stvar. Rođen si u 1:30 ujutro? To je točno?

DOMINIK: Je, ma joj nisam mogao uć u e-građane pa sam morao zvat staru da je pitam kad me rodila, koja bruka, nemoj me podsjećat.

PROVALIJA: To znači da ti je mjesec važniji od Sunca. Inače je Sunce ono što je recimo glavno. Ali kod ljudi koji su rođeni po noći, kod tebe, karakteristike mjeseca u škorpionu su ti izraženije nego kod Sunca u vagi.

DOMINIK: Dobro, ajmo dalje; ispodznak.

PROVALIJA: Što je užasno zanimljivo. Jer

mjesec u škorpionu je vrlo tajnovit. Vrlo obrambeno nastrojen prema sebi i svojim. A tebi je mjesec glavni, ne sunce. Mjesec u škorpionu koji ne želi dati informacije o sebi i branit će se, makar i lažima.

DOMINIK: Znači ja sam neka beba koja samo cmizdri i laže.

PROVALIJA: Jedna od prvih stvari koju si rekao je bila laž.

DOMINIK: Šta ti briješ? Jesi ti možda malo zapalio prije posla?

PROVALIJA: Jesam, ali to nije važno. Rekao si da si odvjetnik.

DOMINIK: Pa jesam.

PROVALIJA: Ali prije minutu si rekao da još nisi položio –

DOMINIK: Još samo pravosudni, pa to je tehnikalija. Ja već radim u firmi, jednoj od najbolji u gradu. Odvjetnička komora Erić & Berić stari moj, kodeks oblačenja na poslu je plavo odijelo. Jesi čuo za njih? Najbolji su. I ja radim za njih.

PROVALIJA: Možda ćeš se začuditi, ali čak i u mojoj branši ljudi posjeduju dosta dobro opće znanje: ako nisi položio pravosudni ispit, nisi odvjetnik.

DOMINIK: Tehnikalije.

PROVALIJA: To nas dovodi do tvog podznaka. Lav, koji nije zadovoljan ako nije najbitnija osoba u prostoriji. Ako nije bolji od svih, a i od sebe samog. Sunce je ono što se vidi da jesi, mjesec je ono što se ne vidi, a podznak je ono prema čemu ideš. Podznak se mjeri

prema onom zviježđu koje je bilo točno iznad mjesta u kojem si se rodio, kada si se rodio. U tvom slučaju, to je bilo zviježđe lava, koje sa sobom nosi simboliku sunca. Lav želi biti ogroman, ekstravagantan, želi imati obožavatelje. Lav ne traži svoju snagu, on zna da je ima. I polako, kako odrastamo, srastamo u svoj podznak. Tebi se to još nije dogodilo. Koliko imaš godina?

DOMINIK: Trideset i jednu.

PROVALIJA: Hm. A da vidimo zašto ti se to još nije dogodilo... aha. Mars u raku. Da, da sve je jasno.

DOMINIK: Mars u raku? Što to znači?

PROVALIJA: To znači da si šonjo.

DOMINIK: Šonjo?

PROVALIJA: Mars je tvoja životna energija. Ambicija, motivacija, i ono što si spreman napraviti da se tvoje ambicije ispune. Rak nije lav pa da ga goni kurčenje i da svi moraju znat da je on kralj džungle. Rak nije ni strijelac pa da mu je cilj dostići što veću razinu duhovnosti. U oba slučaja potrebno se izlagati svijetu, a Mars u raku ne vjeruje baš u izlaganje. Rak je vodeni znak, a Mars nema pojma što će s vodom. Voda je strpljiva i mirna, a Mars tjera naprijed. Kada si se ti rodio, Mars je bio u zviježđu raka. Rak se zabije u svoj oklop pa onda u rupu u kamenu i ne izlazi. Osim ako mora, a nekad bi radije umro nego izašao iz svoje kućice. Tvoj dopamin je vezan uz sigurnost. Uz dom. To je lijepo, ali nije baš korisno ako želiš biti ono što trebaš biti.

DOMINIK: Što nisam već tamo gdje trebam biti?

Iskreno, ja sam mislio da ćeš me sad malo hvaliti i da ću sretan doma. Pa rekao si na početku da je sve super... i činilo mi se da sam na pravom putu – jer sam odvjetnik.

PROVALIJA: Ali ti nisi odvjetnik i kad kažem ono što trebaš biti, ne mislim samo zbog astrologije. Tvoje astrološke koordinate i sva simbolika koja ide s njima, to je 1% tebe. Idućih 1% je tvoj odgoj. Idućih 1% su tvoja iskustva. I tako dalje, iako su oni zadnji postoci neshvatljivi za čovjeka. I još se sve to iz dana u dan mijenja, nikad nisi isti Dominik. Ali postoje postoci tebe koji su istraženi i koji su stalni. To je taj tvoj jedan astrološki postotak. Prema njemu barem možemo imati neku vrstu odnosa. Kada si nabrajao zašto da ne budeš tužan, prva stvar koju si rekao je da imaš super vezu. To je kvaliteta vage, da želi i cijeni romantičnu vezu s partnerom. Cijelo vrijeme imaš neke debilne komentare, to je isto kvaliteta vage kao zračnog znaka koji odbija dublje promišljanje, uglavnom kvazi humorom. Svaki put kada bi te išao provocirati na dublje promišljanje, ti se zatvoriš, Mars u raku i mjesec u škorpionu tu rade zajedno, da se zaštite. A od čega? Što toliko cijeniš? Što štitiš od istine? To te ja pitam i to ti trebaš pitati sebe. Ovako si samo ljuštura, truplo koje hoda zemljom, ovako samo trošiš zrak.

DOMINIK: Pa dobro sad baš: truplo, da troši zrak...

PROVALIJA: Zaboravi na dosjetke i na... na konstantne obrane. Barem na sekundu. Opusti se. Na jednu sekundu. Pa mi onda reci, ako sam u krivu, jebiga u krivu sam. Događa se. Ja tu možda samo nešto brijem, ništa od

ovog što ja govorim nije baš znanost, mogao si i sam skužiti. Mogao sam ti govoriti o tebi kroz Jungove arhetipe; kroz psihološku profilaciju; kroz boje karata u Magic the Gatheringu; mogao sam te hipnotizirati pa da se sjetiš kako si – ne znam – kako si pao u bure rakije kad si bio klinac a tvoj stari umjesto da ti pomogne pukne u smijeh pa bi sve okrenuli oko toga; možemo se napiti i slušati cajke pa si reći sve životne tajne i sve to lijepo završiti s prosvjetljenjem. Svejedno je kako dođeš tamo gdje trebaš biti. Uostalom nije svakome jednako izražen astrološki postotak. Možda je nekima manje od 1% a nekima više. Ne znam. Možda te nije ni briga. I neka te ne bude briga. To je skroz ok. Jebeš astrologiju. Jebeš sve. Samo, opusti se na sekundu. Ne moraš sad, ne moraš odmah, kad god hoćeš, ali to je nešto što te čeka kad –

Provalija primijeti da je Dominik zatvorio oči.

PROVALIJA: ...kad – tad... *khm.*

Tišina. Provalija se pravi da prebire po papirima na stolu.

DOMINIK: Kad sjednem sam sa sobom, sa svojim mislima, kad je tišina na sekundu... ja – ja... Moj mozak. Moj mozak postane pijan. Pomajmuni. Moj mozak se pretvori pijanog majmuna... koji tetura pustinjom, dugo tetura i nema pojma kamo će, sve dok ga ne ubode škorpion. I onda ga u tom deliriju od vrućine, od pijanosti, od otrova, onda ga opsjednu duhovi.

PROVALIJA: Karakteristično za mjesec u škorpionu.

Dominik otvori oči.

DOMINIK: Ti si jako strastven oko astrologije. Jel radiš još što?

PROVALIJA: Ne, od ovoga živim.

DOMINIK: I uspijevaš?

PROVALIJA: Da.

DOMINIK: Uspijevaš živjeti od nečega prema čemu imaš strast?

PROVALIJA: Kažem ti da da. Nemam baš plan za penziju ali za sad je dobro.

Dominik udara ritam prstima po stolu.

DOMINIK: A onda počne muzika.

PROVALIJA: Muzika?

DOMINIK: Ide ovako nekako.

Dominik udara ritam prstima po stolu.

DOMINIK: Ja nisam još ni odvjetnik

jedva sam brate čovječnik

automobilske kočnice dišem i jedem spaljeno smeće ja sam Dominik

i radim sve što Dominik raditi neće.

Pa onda ide solo na električnoj gitari ili nešto. Nisam upao u bunar rakije kad sam bio klinac. Ali imam jedno sjećanje, za koje možda mogu reći da je prvo. To sjećanje nije događaj, nego misao: Koliko zvukova postoji na svijetu, a ni jedna pjesma nije ista.

PROVALIJA: Kažeš to s nekim dječjim čuđenjem.

DOMINIK: I dalje sam fasciniran time.

PROVALIJA: Jesi rekao curi?

DOMINIK: Što?

PROVALIJA: Pa da zapravo želiš biti glazbenik.

DOMINIK: Nisam.

PROVALIJA: Jesi ikome rekao?

DOMINIK: Ne.

PROVALIJA: Dakle, eto nas. To je tvoja tajna zakopana u zaboravljenom pijesku prehistorijskog dna.

DOMINIK: Ti osjećaš i ponos... Znači, moguće je.

PROVALIJA: Iskreno, ne događa se često da sam u pravu.

DOMINIK: Stvarno?

PROVALIJA: A jebiga.

DOMINIK: Hoću svirati. I pjevati. Još od glazbene osnovne. A nikome nisam rekao. Do sad.

PROVALIJA: Ok, kul. Otkopali smo te, sad možeš dalje.

DOMINIK: Kako ću dalje? Ne mogu dalje. Ništa više nije isto. Ne mogu se ujutro pojaviti na poslu i praviti se da slažem fascikle. Ne više. Ne sad kad sam rekao. Ne sad kad je vani. Ne sad kad to želim. Kad sam to izgovorio, sve se promijenilo.

PROVALIJA: Nabavi instrument i to je to.

DOMINIK: Uf, instrumenti su skupi... *mmmmhmmm...* možda da još malo ipak radim, da položim taj pravosudni. Pa kužiš,

da ako ovo s glazbom ne uspije... da imam... ono... *safety net* – ne. Ne, ne, ne, ne mogu više tako razmišljati. To je to. Gotovo.

Riješeno.

Tišina.

PROVALIJA: Pa... mjesec u škorpionu je poznat po tome da kad napravi odluku, da se toga drži odano i ambiciozno. Ako sam do sad bio u pravu u vezi tebe, onda sam i sad. To je tvoj konačni odgovor, za milijun... *centi*?

DOMINIK: Da. Bit ću glazbenik. Nešto mi se dogodilo, u glavi... Je li moguće osjetiti neurone kako se prespajaju?

PROVALIJA: Morat ćeš posvetiti puno vremena tome, to ti je jasno?

DOMINIK: Manje ću se baviti svime oko sebe a više sobom. Kako bi ti rekao, manje postajem vaga a više škorpion.

PROVALIJA: Brzo hvataš.

DOMINIK: Bio si u pravu. U svemu. Hvala ti. Hvala ti Niko. Sve znaš.

Tišina.

PROVALIJA: Lagao sam ti.

Tišina.

DOMINIK: O čemu... vaga, lav, rak... o tome?

PROVALIJA: Ne, ne o tvojim astrološkim opredjeljenjima. To je sve ovdje zapisano i imam puno povjerenje u svoju interpretaciju. Rekao sam ti da ne vidim budućnost. E pa, ja mogu pogledati u ove papire. I jednim pogledom – mogu vidjeti cijelu tvoju

budućnost.

Tišina.

PROVALIJA: Jel mi vjeruješ?

DOMINIK: Pa... da vidiš budućnost baš... ne znam, ali do sad si u svemu bio u pravu.

PROVALIJA: Kada sam pogledao tvoju natalnu kartu, bio sam uvjeren da se baviš nekom vrstom umjetnosti, pa mi je u početku bilo čudno. A sad kad si tek odlučio biti umjetnikom, mislim da mi je dužnost, moram ti i ovo reći. Ovo ti piše u zvijezdama: ako ćeš se baviti umjetnošću, dakle glazbom, onda sve što napraviš bit će malo iza svog vremena ili malo ispred svog vremena. Ne dovoljno da bude retro pa da zaradiš, niti dovoljno novo da *otvori vidike* kod publike. Nikome ništa što napraviš neće previše značiti, na svako pitanje dobit ćeš odgovor „ne“. Saturn u vodenjaku, postoji možda jedna ili dvije linije tvoje budućnosti u kojima ćeš uspjeti, ali nikada tvoj uspjeh neće biti financijski. Nikada nećeš moći živjeti od umjetnosti. Polako ćeš poludjeti od nezavisne scene. Podznak u Lavu, htjet ćeš da ti ljudi rade po jedan spomenik za svaku tvoju notu, a u stvarnosti ljudi će te uzimati zdravo za gotovo.

Venera također u škorpionu – nećeš ti nikad prestat. Sad je gotovo. Da, ispoljit ćeš pravog sebe kroz glazbu al nitko te neće razumjeti jer nikome nećeš biti zanimljiv. Pisat ćeš pjesme o sebi i svijetu prema svom doživljaju, ali nikoga neće biti briga za još jednog tipa. I ti ćeš to sve osjetiti i duboko proživjeti, do zadnjeg indiferentnog pogleda. Htjet ćeš osnovati obitelj ali ostavit će te sadašnja cura jer ćeš prestati zarađivati i još dvije nakon

nje jer neće moći podnijeti tvoju depresiju. Nakon toga bit ćeš sam sa svojom glazbom i umrijet ćeš sam. U trenutku tvoje smrti prolećit će ti život pred očima kao jato vrana: ogradica i kućica u cvijeću, troje djece i odvjetnički ured, sretna ljubav, putovanja i zasluženi društveni ugled; sve što si propustio jer si odlučio baviti se glazbom.

DOMINIK: I ograda i kućica i cvijeće i djeca i ured i ona i ljubav i putovanja i ugled. Sve bi bilo zavijeno u kukavičluk. Pojeo bi se.

PROVALIJA: Trideset i jedna?

DOMINIK: Trideset i jedna.

PROVALIJA: Zamisli koliko prednosti ispred tebe imaju oni koji su ozbiljno uzeli instrument u ruke s 15 ili 5 godina.

DOMINIK: E baš dobro da si me podsjetio na to.

PROVALIJA: Je li ti itko od tvojih u glazbi?

DOMINIK: Ne, nisu... nisu umjetnici.

PROVALIJA: Je li ti itko u politici?

DOMINIK: Ne.

PROVALIJA: Želiš li ti biti u politici?

DOMINIK: Radije bi crko.

PROVALIJA: Pa onda ti je jasno da ćeš cijeli život jest govna. Da ništa nećeš dobiti bez disproporcionalno velikog truda. Kada se zbroji i oduzme sva energija koju si uložio u glazbu, uvijek ćeš biti u minusu.

DOMINIK: Ok.

PROVALIJA: Ok?

DOMINIK: Ok.

PROVALJA: Svejedno se hoćeš baviti glazbom?

Dominik krene udarati prstima melodiju po stolu. Udara ritam i nogom. OFF – Izvan scene, u jednoj od kazališnih ulica zvoni mobitel.

Provalija ustaje sa stola, sa smiješkom. Uzima aktovku i dolazi na proscenij.

Provalija otvara aktovku i vadi odjeću iz aktovke: hlače – pidžama, obična majica kratkih rukava, obična majica dugih rukava. Provalija skida crni plašt i crnu odjeću sa sebe.

Iza Provalije, Dominik i dalje svira, prelazi u kompleksniju melodiju. Koristi stol, pod, stolac i Provalijine astrološke papire kao instrumente.

Provalija miče glavu u ritmu Dominikove glazbe dok oblači pidžamu i majicu. OFF – mobitel i dalje zvoni.

Provalija sprema crnu odjeću u aktovku. Dominik u ritmu odlazi sa scene.

Provalija stavlja stolce na stol i gura stol van scene. Provalija gura astrološki zid van scene, izlazi s aktovkom.

Provalija ulazi s aktovkom, gura kauč na scenu. Iz aktovke se čuje zvonjava mobitela. Provalija gura TV na scenu.

Provalija izvadi mobitel iz aktovke i stavi ga na pod. Provalija se zavalila u kauč i gleda TV.

Traje. Mobitel zvoni.

Provalija se dovuče do mobitela i javi se.

BAKIN GLAS: Marko? Halo?

PROVALIJA: Bok, baka.

BAKIN GLAS: Bok anđele moj, baš lepo šta si me nazval.

PROVALIJA: Ti si... ti si mene nazvala.

BAKIN GLAS: Kaj veliš?

PROVALIJA: Ma ništa, ništa, kako si baka?

BAKIN GLAS: Ma dobro sam ti ja, fala na pitanju...

PROVALIJA: Super, super.

BAKIN GLAS: Jedino me ruka boli i leđa me boliju i glava i kosti i žile al tak ti mi stari, samo ležimo pa nas sve boli.

PROVALIJA: Ma ne vjerujem ti da samo ležiš, pa ti si stalno oko vrta. Jel radiš još u vrtu?

BAKIN GLAS: Je, je, a kaj ću kad moram. Zemljica hoće da stalno nešta sadim. Imam ti friškog ružmarina i salate, budem ti poslala.

PROVALIJA: Super.

BAKIN GLAS: A kad ćeš nam ti doć doma malo?

PROVALIJA: Budem, budem...

BAKIN GLAS: A kad? Fališ mi anđele, znaš ti to?

PROVALIJA: I ti meni fališ baka, ali kad sam... tu sam... (*Ugasi TV.*) zaposlen. Nemam kad.

BAKIN GLAS: A da, radiš, radiš, dobro. Vi deca stalno nekaj radite, pa radite. Tak i tvoja seka, stalno nekam lumpa, a kad god ju nazovem, ona meni pošalje poruku. A kaj da ja radim s tom njenom porukom? Ne znam ju ni pročitat. Tražila sam Franju da mi ju pročita, kaže mi tvoj tatek da piše „nzv te kas

zarež vani.“

PROVALIJA: To ti znači „nazovem te kasnije.“

BAKIN GLAS: Skužila sam, al ona nikad ne nazove. Samo dođe i kaže „baka, šta imamo za ručak.“ Ti me ipak tu i tamo nazoveš, ko sad na primjer.

PROVALIJA: Da.

BAKIN GLAS: Znaš, ja mislim da ona već dečke hvata.

PROVALIJA: Ema je četvrti srednje, baka.

BAKIN GLAS: Anđele moj, prerano je to...

PROVALIJA: Ma daj pusti je.

BAKIN GLAS: To su djeca, kaj se oni imaju tarambumbati!

PROVALIJA: A jesi gledala nešto na TV-u?

BAKIN GLAS: Kaj sad?

PROVALIJA: Na televizoru jesi nešto –

BAKIN GLAS: Jesam, jesam! Danica im je skuhalo zeca, a svi su joj rekli da ima okus po piletini. Pa se Danica naljutila i potjerala ih sve kući! A trebali su i tamburaši biti.

PROVALIJA: Večera za pet?

BAKIN GLAS: Ma da, budalaši jedni. A kad nema niš za gledati na tom dreku. Osim mise, u nedelju bude misa. Onda si ja pomolim s njima. Sjećaš se, kad si bil mali, kak smo zajedno lepo molili?

PROVALIJA: Da, sjećam se...

BAKIN GLAS: Anđele čuvaru mili... no, ajde skupa da se pomolimo.

PROVALIJA: Daj baka, nemoj...

BAKIN GLAS: Marko, idemo skupa.

MARKO I BAKIN GLAS: Anđele čuvaru mili, svojom snagom me zakrili. Prema Božjem obećanju čuvaj mene noću, danju. Osobito pak me brani da mi dušu grijeh ne rani. A kad s ovog svijeta pođem, sretno da u nebo dođem, da se ondje s tobom mogu vijekom klanjat dragom Bogu.

BAKIN GLAS: Sad kad smo se tak lepo spripovedali... A jel znaš možda gdje mi je ključić?

PROVALIJA: Ključić?

BAKIN GLAS: Moj mali mali slatki ključić.

PROVALIJA: Ahaaa zato ti mene zoveš.

BAKIN GLAS: A kad si me već nazval, kad se pitaš kak ti je tvoja stara baka, baka ti je gladna.

PROVALIJA: Pa jedi.

BAKIN GLAS: A znaš da nemrem jesti ak ne znam gdje je moj ključić...

PROVALIJA: A kako ti ne znaš gdje je ključić?

BAKIN GLAS: Tvoj tatek Franjo ga je negdje spremio, a ne znam gdje.

PROVALIJA: Pa možda je tata dobro napravio.

BAKIN GLAS: Vi ste svi protiv mene.

PROVALIJA: Ma nije nitko protiv tebe baka. Al znaš da piješ sto lijekova i ne bi trebala...

BAKIN GLAS: Ja vama kuham, perem, ja sam i tebi i tvojoj seki i Franji, svima sam vam

menjala pelene kad ste bili – ovak mali – ja vama sve radim a vi meni tak. Kaj sam ja sad malo dijete?

PROVALIJA: Baka, mi se samo brinemo za tebe. BAKIN GLAS: Budeš mi i pelene menjal?

Baka i Provalija prasnu u smijeh.

BAKIN GLAS: Dobro anđele, šalu bumo vragu dali, a ti meni reci gdje tatek sprema moj ključ.

PROVALIJA: Nije baš da ga sprema, koliko ga skriva. BAKIN GLAS: Kaj veliš?

PROVALIJA: Ma ništa, ništa...

BAKIN GLAS: Bude mi se juhica ohladila.

PROVALIJA: Baka, mi smo pričali i složili smo se da nije pametno da piješ. BAKIN GLAS: Eto kakvi ste.

PROVALIJA: Ali baka, slušaj...

BAKIN GLAS: Ja sam s tvojim tatom u rukama, dok je bil – ovak mala beba – čekala tamo na kraju ulice gdje je sad ona trgovina. Čekala sam da mi daju ciglu za kuću, jer nije bilo ničega. Tak, dve po dve cigle, svako jutro, i tvoj deda i ja smo napravili kuću u kojoj si ti anđele moj naučil kak se hoda, kak se cmizdri i kak se sere. Ja vama sve; a vi meni tak.

PROVALIJA: Baka hvala ti i znaš da te mi cijenimo i da te volimo. BAKIN GLAS: Je, da me volite pustili bi me da jedem.

PROVALIJA: Nitko ti ne brani da jedeš.

BAKIN GLAS: Al kak da jedem kad si nemrem ni je'nu malu spiti prije juhice?

PROVALIJA: Uzimaš lijekove za srce.

BAKIN GLAS: To nema veze.

PROVALIJA: Bome ima veze.

BAKIN GLAS: Kaj znaju ti doktori. Nisam bila ni bolesna dok nisam počela piti taj njihov bučkuriš.

PROVALIJA: Baka...

BAKIN GLAS: Ja ti ne bum još dugo.

PROVALIJA: Daj što to pričaš.

BAKIN GLAS: Istina je. Živa istina, Franjo – Marko, Marko moj. Sve mi je teže. Svaku večer ja sanjam Djevicu Mariju i svetce. Uskoro bum se tamo i preselila.

PROVALIJA: Jooj baka...

BAKIN GLAS: Istina je kad ti kažem. Ona drži – ovak malog – Isuseka u rukama i kaže mi „Bernarda, ti si živjela s Bogom skoro devedeset godina, sad budeš živjela s Bogom zauvijek.“ Zakaj si onda nemrem spiti jednu, da dođem gore malo veselija? Ajde anđele, pomogni baki svojoj.

Tišina.

BAKIN GLAS: Halo?

PROVALIJA: Pogledaj u Dinamo kutiju. BAKIN GLAS: Kaj veliš?

PROVALIJA: Ma ništa, zaboravi...

BAKIN GLAS: Ahaa u kutijicu tam gdje je spremal tvoje slatkiše?

PROVALIJA: I onda si ih ti vraćala meni.

BAKIN GLAS: Jooj Franjo bi se deral na mene „Šta si mu to dala, vidiš da je predebel!“ Al

mene uopće nije bilo briga. Ti si jako volio slatko. Prije jela i poslije jela. To je bila tvoja rakijica.

PROVALIJA: Da, da... jesi našla kutiju?

BAKIN GLAS: Bil si tak slatki jooooj sjećam se evo ko da si sad tu ispred mene, zmazan od čokolade. Izgledal si kaj bumbar.

PROVALIJA: Dobro baka, ne ponosim se baš time...

BAKIN GLAS: Našla sam neke kutije... jel to ova plava? Ova tu?

PROVALIJA: Ako mi pokazuješ, ne vidim jer pričamo preko telefona – BAKIN GLAS: Kaj veliš?

PROVALIJA: Je, plava kutija, slovo „d.“

BAKIN GLAS: Joj taj *nomoget*, nikad nisam shvaćala kaj on vidi u tome, samo si noge lomiju. Znaš da ga sad stalno boli koljeno? A lepo sam mu rekla!

PROVALIJA: Stvarno? Boli ga koljeno? Nisam znao... Je li ozbiljno?

BAKIN GLAS: Znaš, mogao bi ga sam pitat jedan dan, ne bu ti pala kruna s glave.

PROVALIJA: Dobro baka...

BAKIN GLAS: Tuuuuu je mooooj ključić!

PROVALIJA: Pa ti si se pomladila jedno četrdeset godina. Ja sad moram ići dalje.

Provalija ostavlja mobitel na podu, stavlja aktovku na kauč i gura kauč van scene.

BAKIN GLAS (*uzdiše*): Hvala ti Marko moj anđele moj ooo hvala ti, baš si mi puno

pomogao i baš lijepo kaj si me nazval.

Provalija se vraća s aktovkom na praznu scenu, stane pored mobitela.

PROVALIJA: Baka, jel ti to trčiš?

BAKIN GLAS: Ma ne, ne, to je vjetar zapuhal.

PROVALIJA: Ja mislim da se Djevica Marija šalila, nećeš ti tako skoro otić do nje.

Provalija otvara aktovku, vadi odijelo od lateksa i krene se skidati. Zaustavi se kada čuje Sestrin Glas.

SESTRIN GLAS (*Daleko.*): Baka, šta to radiš!

BAKIN GLAS: (*Sestri.*) Je'nu malenu, kaj! (*Provaliji.*) Evo sestra ti je došla. Ko zna od kud.

SESTRIN GLAS: (*Daleko.*) Jel to braco? Nešta ga trebam, daj mi. (*Blizu.*) Halo? Marko?

U pozadini, izlazi PRAVI MOMAK. Provalija gleda prema Pravom momku. Pravi momak gleda na sat, negoduje, i tapka nogom.

PROVALIJA: Ej tu sam, ali uskoro moram dalje.

Provalija navlači odijelo od lateksa.

SESTRIN GLAS: Ne mogu vjerovat da si joj rekao gdje je ključ!

PROVALIJA: Nisam ja znao da će u Dinamu biti ključ, mislim, to mi je samo palo na pamet...

SESTRIN GLAS: A gdje bi bio? Tamo je tebi stari sakrivao čokoladu a meni je sakrivao lak za nokte! To je jedino mjesto gdje on zna sakriti stvari. To je opće poznata činjenica. To ti nije palo na pamet?

PROVALIJA: Dobro, dobro, evo – pametnija si od mene. E da, čestitam što si prošla na županijskom.

SESTRIN GLAS: E zato trebam tvoju pomoć – slušaj – na županijskom sam vidjela jednog lika i dodala sam ga na Instagram i on je mene zapratio nazad. Vidim da je iz druge škole, zgodan je, ali baš me briga, nisam obraćala pozornost na njega sve dok mi on nije lajkao sliku. Onda sam ga išla malo pronjuškati i skužila sam da smo jaaako slični...

Provalija izađe i odmah se vrati. Nosi stolac i stavi ga iza Pravog momka. Pravi momak sjedne na stolac. Provalija se vraća do mobitela.

SESTRIN GLAS: ... on isto brije na Boyz Fo Koyz i mrzi ustajati rano. Prije dva tjedna sam objavila par storijski koje je on pogledao i nije reagirao na njih, nego je otišao na moj profil – te iste minute! – i lajkao mi je prastari post od prije 6 mjeseci na kojem sam ja. Činio mi se ok dečko, pa sam sljedeći dan uzvratila: lajkala sam mu jednu staru sliku i jedan stari story. I pazi ovo, nakon toga svega, on ništa. Ne lajka, čak mi ni ne otvara storijski. Već tjedan dana. A uskoro će biti državno natjecanje, znam da je on isto prošao i vidjet ću ga tamo! Šta da ja sad radim s tim? Da ga obrišem? Njegov je red da nešto lajka, a on ništa.

PROVALIJA: Pa taj lik uopće ne zna komunicirati.

SESTRIN GLAS: To ti i kažem!

PROVALIJA: Šalio sam se.

SESTRIN GLAS: Ne kužim.

PROVALIJA: Zašto mu jednostavno ne kažeš da ti se sviđa?

SESTRIN GLAS: Pa lajkala sam mu story iz dvije-tisuće-dvadeset-treće!

PROVALIJA: Reci mu da ti se sviđa riječima, po mogućnosti glasom, uživo.

SESTRIN GLAS: Ma nema šanse. Da ja njemu – da *cura* priđe *dečku* – jesi ti normalan – NEUGODNOOOO – pa dobro koliko jedna trebaš bit da priđeš –

PROVALIJA: Alo, alo, she/they/them smiri se.

SESTRIN GLAS: Slatko, ali sad sam she/they/oi.

PROVALIJA: Što je oi?

SESTRIN GLAS: Guglaj si, primitivčino; a ako želiš reći da, zato što je moj identitet puno širi od većine ljudi oko mene, da bi ja zato lakše trebala pričati dečku, onda si ti braco moj pun predrasuda. Ono što mi se sviđa – mi se sviđa; a ono što mi se ne sviđa – mi se ne sviđa.

PROVALIJA: Pošteno, samo mi se čini da tvoj široki identitet ne obuhvaća i emocionalno izlaganje pred nekim drugim.

SESTRIN GLAS: Fuj.

PROVALIJA: Što je sad fuj?

SESTRIN GLAS: U pravu si. Bilo bi fuuuuuuj.

PROVALIJA: Jel ti sad pričaš u emotikonima?

SESTRIN GLAS: Fuuuuuuuuj, dakle: što ako ja njemu kažem to, a ispadne da se ja njemu ne sviđam?

PROVALIJA: A jebiga, u tom je čar.

PROVALIJA: Ne znam ni ja.

Provalija skine masku od lateksa i baci je na pod. Odlazi prema prosceniju. PRAVI MOMAK: Ej, nije gotovo! Ja trebam još jedan udarac! Ja ga zahtijevam!

PROVALIJA: Lik... daj odjebi.

Provalija odlazi na proscenij, sjedne, prolazi dlanom kroz kosu i gleda u pod.

PRAVI MOMAK: Ahaaaa. Razumijem. Bravo. Savršeno...

Pravi momak otkopčava remen i skida hlače.

PRAVI MOMAK: Ti mi namjerno nisi dao zadnji udarac... jer sam ga ja tako slasno htio... znao si da će mi to biti još veća kazna... bravo... profesionalac... to je to... ja sam spreman... hvala ti! Hvala ti!

Ulazi JADRANKA, gura fotelju na scenu. Ugleda Pravog momka i zaustavi se. Pusti fotelju, ode do Pravog momka i kotrlja ga van scene. Pravi momak je ne primjećuje, dok ga kotrlja pokušava skinuti gaće.

Provalija, na prosceniju, puše u ruke da ih zagrije, tresse se. Gleda u aktovku – prazna je. Zagrla aktovku.

Jadranka gura veliki stol na scenu i postavlja ga preko puta fotelje. Uzima stolac i stavlja ga pored stola. Jadranka gleda prema Provaliji koji se tresse. Jadranka uzme dekiću sa fotelje i maše s njom prema Provaliji. Provalija uzme dekiću, ogrne se, i sjedne na fotelju. Jadranka sjedne preko puta njega, za stol, prebire po papirima.

GLAS PRAVOG MOMKA (*off, orgazam*): UUUU-AAAAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHH...

Ahhhh to je tooo! Hvala ti! Oooooo, hvala ti!

Provalija gleda u smjeru iz kojeg dolazi Glas Pravog momka. Jadranka ga je također čula.

JADRANKA: *Kh*m. Jeste se zagrijali?

PROVALIJA: Jesam, hvala... ovaj... vi ste novi?

JADRANKA: Da, kolega je danas bio zauzet. Uh – Jadranka, drago mi je.

PROVALIJA: Dobar dan, Jadranka.

JADRANKA: O čemu biste danas pričali?

PROVALIJA: Izgubljen sam.

JADRANKA: Hajdemo vas naći!

PROVALIJA: I imam neke... dvojbe.

JADRANKA: (*Zapisuje.*) „Ima dvojbe.“

PROVALIJA: Ja... ja pomažem ljudima.

JADRANKA: Gdje je tu problem?

PROVALIJA: ... ne znam koliko već dugo, ja im pomažem i pomažem i... tako dalje...

JADRANKA: Dakle, želite pričati o pomaganju? Ili šire? Konceptu dobrote?

PROVALIJA: O bilo čemu!

JADRANKA: Rekli ste da pomažete ljudima: kako? Vi to radite samoinicijativno, na poziv, za novac, ili... birate tako raditi?

PROVALIJA: Biram? Ne, ne, ne biram ja ništa.

JADRANKA: Ne birate? (*Zapisuje.*) „Ima nade.“

PROVALIJA: Ne, ja im pomažem. Ali... kad jedno pomaganje završi, odmah počne drugo... uvijek ima još ljudi kojima treba

pomoći.

JADRANKA: Nema im kraja.

PROVALIJA: Evo samo danas sam pomogao... bilo ih je, koliko? Deset? Sve treba izvući iz njih! Recimo, jedna žena se htjela ubiti. Sublimirala je svoju želju za bijegom u želju za samoubojstvom. A onda je želju za samoubojstvom pretočila u želju za uništenjem privatnog života. Umjesto da samo ode! Užasno neugodna situacija. Ali završilo je dobro. Eto, takve stvari me ispunjuju. Da je ostalo na tome, bilo bi super! Ali ja sam počeo ovako razmišljati: što će s njom biti sutra? Onda sam pomogao onom tipu, onom skoro odvjjetniku. On je otkrio da je cijelo vrijeme bio glazbenik. Samo, je li to stvarno pomaganje? Bi li on bio sretniji da... ja mislim da ne bi. Ali opet, to *ja* mislim. Tko zna što će biti! A onda baka i sestra. JA TE LJUDE NE ZNAM. Baka pije lijekove, a ja sam joj rekao kako da dođe do cuge! Mislim da pogotovo starcima ne treba ništa zabranjivati, a s druge strane, možda sam je osudio na preranu smrt. Ali ona je to htjela, je li tako? Pa ne mogu ja biti za sve kriv. I sestra, ona je samo uskočila, kao da ja ne moram dalje, na nju uopće nisam računao. I zbog nje sam kasnio. Ona nije bila u planu, razumijete! Njima nikad kraja, oni samo uletavaju kako im se hoće. A ja? Ja ih ne znam, ali svejedno im pomažem. Razumijete li vi koliko je to suludo? A ovaj zadnji, pa to uopće nije bila neka osoba. To je bilo zlo samo. Apstraktni koncept! Ja, ja, ja... pa ja više ne pomažem samo ljudima, ja sad pomažem i konceptima! K tome ni više ni manje nego konceptu ZLA.

JADRANKA: Hm. (*Zapisuje.*) „Ja, ja, ja.“

PROVALIJA: Svejedno, otkad sam sjeo u ovu vašu fotelju, ja se pitam: na koji način ja vama mogu pomoći.

JADRANKA: Vi nosite cijeli svijet na svojim leđima. A što je s vama? Jeste li se ikada upitali što vi trebate?

PROVALIJA: Pa... da... upravo sad se pitam.

JADRANKA: Ccccc... (*Zapisuje.*) „Samosvijest potvrđena.“

PROVALIJA: Ali kada razmišljam o sebi, osjećam se užasno.

JADRANKA: Rekli ste da se: *osjećate*?

PROVALIJA: Užasno se osjećam. Kao da radim protiv sebe.

JADRANKA: (*Zapisuje, iznenađena.*) O – sje – ća.

PROVALIJA: Potpuna predanost dobroti, pomoći drugome, pa to je smisao života?

JADRANKA: Je. To je vrhunac našeg djelovanja.

PROVALIJA: Zašto onda ja pomažem zlu?

JADRANKA: Pa... svi trebaju pomoć, pa tako i zlo...

PROVALIJA: Nisam siguran... više nisam siguran je li pomaganje dobra stvar...

JADRANKA: (*Zapisuje.*) „Više ne poznaje temeljnu razliku između dobra i zla.“

PROVALIJA: I zašto tome nema kraja? Pomaganju. Zašto uvijek postoje novi problemi, novi ljudi kojima treba pomoći?

JADRANKA: Zbog balansa. Koncept pomaganja se broji u najviše vrline. Da se svima pomogne, i da nikome više ne treba pomoć, koncept pomaganja bi nestao. Nestala bi jedna cijela vrлина. I što bi mi onda? Što bi mi onda, mili moj? Emocionalne i duhovne konstelacije ljudske osobe bi se potpuno destabilizirale.

PROVALIJA: Zašto je dobrota uopće vrлина? Ako je tako... uzaludno. JADRANKA (*Širi ruke*): To je ljudsko stanje.

PROVALIJA: Znači: ljudsko stanje. Odlično. Samo ljudsko stanje je jedina stvar koja drži jednu ljudsku osobu izvan druge. Ono što ljude čini ljudima u isto vrijeme ih sprječava da razgovaraju kao ljudi. Ostvarivanje najveće vrline je nemoguće zato da bi ta vrлина mogla ostati vječnom i neiscrpnom.

Prva premisa: Smisao života je ostvarivanje najveće vrline. Druga premisa: Najveća vrлина je nedostižna.

Zaključak: Smisao života je nedostižan.

JADRANKA: Logično. (*Zapisuje.*) „Razmišlja kao čovjek.“

PROVALIJA: Ma! Sve je otpočetak namješteno protiv nas.

JADRANKA: Eh, tako nam je Saturn pao.

PROVALIJA: Saturn?

Tišina.

Jadranka zapali cigaretu. Tišina.

Jadranka puši.

Tišina.

Jadranka puši.

Tišina.

JADRANKA: Eto što je nama naša borba dala.

PROVALIJA: Što ste vi sad rekli?

JADRANKA: Počinje ti život pred očima.

PROVALIJA: Nemam pojma što je ovo, ali ja želim nešto drugo. Mogu namirisati sol u zraku.

JADRANKA: Jasno. Samo, još jedno pitanje: Dječak dolazi do drveta i traži drvo svakakve stvari. Drvo velikodušno daje i pomaže dječaku. Samo pomaže i pomaže i pomaže. Nikada drvo dječaka ne pita ništa zauzvrat niti ima ikakvu misao o tome što radi. Njegovo je da pomaže, a dječakovo je da traži pomoć od drveta. Na kraju, drvo mu daje sve, od svojih slasnih jabuka, do zadnje svoje grančice, svih tisuću godina: jedan po jedan; i sve svoje korijenje. Od drveta ništa ne ostane, a dječak je sve dobio, kad god je trebao pomoć. Posljednja rečenica u ovoj priči je: a) Drvo je živjelo svoj najbolji život; ili b) Dječak je parazit?

Tišina.

PROVALIJA: b) Dječak je parazit. *Jadranka naglo gurne sve papire sa stola.*

JADRANKA: U redu. Dobro. Ok.

PROVALIJA: Je li to bio... točan odgovor?

JADRANKA: Ovisi kako gledate.

PROVALIJA: Ja mislim da je dječak parazit, a opet, ne znam kako da se ponašam ako nisam drvo. Kad im pomažem, ja znam točno kako

ću im pomoći. Uvijek imam ime koje trebam imati, govorim riječi koje trebam govoriti i radim ono što trebam raditi.

Nikada nisam razmišljao o tome, samo sam to – radio i bio. A sada... sada ne znam što da radim, kako da mislim...

JADRANKA: Vjerujem da je teško imati izbor.

PROVALIJA: Bazen – ne bazen; more. Želim u more. I palme, prave palme, ne plastične. Ne palme. Jebeš palmu, daj mi maslinu. Maslinu hoću. I vjetar, slani vjetar, i val, želim uroniti i osjetiti more na svojoj koži. I ljubav. Ljubav, i to želim. Kako to rade? Kako se to dogodi. Želim to osjetiti. Želim biti sretan, ali ne previše. Želim znati što je duboka tuga. Želim se nadati da će tuga prestati. Ja toliko toga želim! Nešto se promijenilo u mojoj glavi...

JADRANKA: Kažu da je moguće osjetiti neurone kako se prespajaju.

PROVALIJA: Želim i razmišljati. Razmišljati o nečemu što nije pomaganje. Jesam ja zbog toga zao?

JADRANKA: Pa Zla se valjda sjećate.

PROVALIJA: Sjećam se.

JADRANKA: Jeste li vi to?

PROVALIJA: Ne.

JADRANKA: Možete li vi to postati?

PROVALIJA: Mogu.

JADRANKA: *Želite* li postati Zlo?

PROVALIJA: Ne. Ali ako to ikad poželim, mogao bih. To je sad u meni. Upravo sam

saznao da je meni to jako važno, znate. Da mogu odabrati biti dobar. Da znam da imam taj izbor. Unatoč tome, ako u ovom trenutku postavite izbor ispred mene: da do kraja života pomažem drugima, ili da do kraja života ležim u moru; odabrao bih ležanje u moru.

JADRANKA: Dobro onda. Kako hoćete. Ja tu više ne mogu ništa.

PROVALIJA: Što mi se događa?

JADRANKA: Anđeo je izgubio krila. I dobio škrge, čini se.

PROVALIJA: Hvala vam. Hvala, puno ste mi pomogli.

JADRANKA: Ah!

PROVALIJA: Čekajte, Jadranka! Samo još jedno pitanje. Kako se zovem? Kako... kako da se predstavim svijetu? Kako da nađem svoje ime?

JADRANKA: Ne brinite, ime će naći vas.

PROVALIJA: Kako god bude! Hvala još jednom.

Provalija ustaje, popne se na stol. Skida odijelo od lateksa. Duboko udahne i sa stola skoči lastu u OFF, u kazališnu ulicu.

Jadranka izvadi svoju aktovku i stavi je na stol. Jadranka gura stol van scene. Jadranka gura fotelju i stolac van scene.

Jadranka se vraća s aktovkom.

Jadranka vadi iz aktovke periku; perika: pročelava duga kosa. Jadranka vadi poderanu i pokrpanu odjeću, dronjke. Jadranka oblači odjeću

i stavlja periku na glavu. Jadranka izlazi.

Jadranka se vraća s kolicima iz trgovine punim plastičnih boca i dekićom. Jadranka stavi dekiću ispred kolica i sjedne na nju.

Jadranka se pokunji, pruži otvorene dlanove, gleda u pod i prosi nevidljive ljude koji prolaze pored nje.

JADRANKA: Molim... deset centi. / Molim vas, jako mi je teško. / Gladna sam. / Pet centi... / Pet centi vas molim.

Ulazi MLADA DJEVOJKA. Stane pored Jadranke. Rasplače se.

JADRANKA: Imate pet centi...

MLADA DJEVOJKA: Nemam gospođo... nemam ništa! A dala bi vam da imam... vjerujte mi, dala bi vam i cijeli Euro, da imam...

Jadranka podigne pogled.

JADRANKA: Što je bilo, dijete?

MLADA DJEVOJKA: Ništa, ne znam, žao mi je, žao mi je jako, ali nemam... ja nemam ništa... nemam nikoga...

JADRANKA: Hajde... hajde sjedni pored mene. Ne boj se, sjedni.

Mlada djevojka sjedne na dekiću pored Jadranke.

JADRANKA: Reci mi što te muči. Pomoći ću ti, koliko mogu... *Mrak.*

M. SCHWAIGER